

Έλλειμμα ανθρωπιάς

Το μεγάλο έλλειμμα ανθρωπιάς είναι ένα θέμα επίκαιρο καθώς βιώνουμε έναν αιώνα που ο πόνος του άλλου αφήνει το σύγχρονο άνθρωπο ψυχρό και αδιάφορο. Έναν άνθρωπο χωρίς αλtruισμό, που δεν μπορεί από το κέντρο της ατομικότητας ν' απλωθεί ως την περιφέρεια της κοινωνικότητας και να νιώσει την αληθινή ευτυχία που βρίσκεται στη βαθιά ψυχική επικοινωνία, στην αγάπη και τη διακονία των άλλων. Εξάλλου, οι εμπειρίες του τελευταίου αιώνα (πόλεμοι, αλλοτρίωση, αποξένωση κ.ά.) γέννησαν μια καταλυτική δυσπιστία σ' αυτό που ορίζεται ανθρώπινη αξία.

Αλλά προτού οδηγηθούμε σ' ένα νεκρό σημείο σας θυμίζω τον παράξενο κύριο Τελμάρς, στο ιστορικό μυθιστόρημα του Βίκτωρα Ουγκό «1973», ένα μονήρη, αγαθοποιό «ζητιάνο» που ερχόταν από το πουθενά, κατοικούσε σε λαγούμια και κοίταζε συνεχώς τον ουρανό, που οι πολλοί - οι αφελείς αυτόχειρες - τον θεωρούσαν ύποπτο, επειδή δεν ήταν ένας απ' αυτούς, καθώς δεν καταλάβαιναν, τι έκανε και τι σκεφτόταν, όταν έμενε, ώρες, ασάλευτος, ένα κομβικό πρόσωπο - η κόντρα σε καιρούς φρίκης. Το 1973 ήταν η χρονιά, όπου κορυφώθηκε η μετεπαναστατική, ιακωβίνικη Τρομοκρατία με τη - φιλοβασιλική - εξέγερση των χωρικών της Βρετάνης - κατ' ουσίαν εμφύλιος, που κόστισε στη Γαλλία πάνω από εξακόσιες χιλιάδες ζωές. Αντιγράψω ένα απόσπασμα από το έργο αντί άλλης αποδείξεως ότι το κλασικό είναι παντοτινό...

«Σ' αυτόν τον αναστατωμένον απ' τον πόλεμο τόπο, στην καρδιά της φωτιάς, όπου όλοι μια δουλειά είχαν, την καταστροφή, και μια μονάχα απασχόληση, τη σφαγή (-), όπου όλοι δεν σκέφτονταν παρά να στήνουν ενέδρες και να σκοτώνονται μεταξύ τους, αυτός ο μοναχικός, ο απορροφημένος στη φύση, ο πλημμυρισμένος απ' την απέραντη γαλήνη των πραγμάτων, που μάζευε βότανα και φυτά, που ήταν αποκλειστικά απασχολημένος με τα λουλούδια, τα πουλιά και τα άστρα, ήταν, όπως φαίνεται, επικίνδυνος. Ήταν φανερό πως είχε κάτι πάθει, γιατί δεν είχε ταμπουρωθεί πίσω από ένα θάμνο και δεν πυροβολούσε κανένα. Έτσι, προκαλούσε κάποιο φόβο στους ανθρώπους...»

Μέρρες φρίκης παντοειδούς οι σημερινές, ενός ασίγαστου οικουμενικού εμφυλίου, με την ελπίδα πως ο καθένας μας κρύβει μέσα του έναν αγαθοποιό «ζητιάνο» Τελμάρς, εύχομαι σε όλους καλό ξεκίνημα, με μόνη έγνοια πως, πρώτ' απ' όλα, είμαστε άνθρωποι...

Ελευθέριος Βέτσιος